

за мене, ами сж за моето момиче. Почѣ-
кай малко да повикамъ Ли́ла, за да са по-
разговоришъ съ нея. И Хаджи Генчо из-
лѣзалъ; но скоро са върналъ назадъ и до-
вѣлъ дъщеря си за рѣка.

— На ти единъ безцѣненъ камакъ, ка-
залъ той, когото сжмъ азъ вардилъ, като
гледачтъ на окото си; варди го и ти,
мой синко! Послѣ това той хваналъ рѣ-
ката на Павлина, подалъ му малката и
тиздавата Лилина рѣчица, и захваналъ да
плаче. Не трѣба да ви разказвамъ, че
Хаджи Генчо плакалъ съ чужди сжлзи,
— обичая ради!

Старците излѣзле изъ стаята и остави-
ле младоженците сами; тие имъ далѣ во-
ля да си поговоратъ между себѣ си, да
са позапознаятъ и да откриятъ единъ дру-
гиму душите си. Когато старците излѣ-
зле, то Павлинъ и Ли́ла дълго време сѣ-
дѣле, гледаде надолу и мълчеле: Павлинъ
часъ-по-часъ погледвалъ на своята бѣдж-